

Zvonček 1934

(Peterčkove noveletne sanje)

PETERČEK (je sam doma): »Vsi so odšli na praznovanje Silvestrovega večera, sam sem doma. Kaj naj počnem? Mar naj bi vedno čital? To vendar ni mogoče. Sicer je božična številka »Zvončka« res prav mikavna, toda saj sem jo že včeraj celo prečital. Najbolje bo torej, če grem spat, truden sem in oči mi kar skupaj lezejo (zaspil). Ha, kdo pa je to, ali si ti, Marko?«

MARKO (njegov sošolec): »Dober večer, Peterček, zvedel sem, da si sam doma; še druge sem pripeljal, bodo takoj tu!«

ZVONČEK (v lepi novi obleki): »Dober večer, Peterček!«

PETERČEK: »No, kdo pa si ti? Prav nič te ne poznam, še nikoli te nisem videl.«

ZVONČEK: »Tako grdo mi to poveš, in ravno ti, to pa ni lepo od tebe!«

MARKO: »Peterček, kaj ga res ne poznaš, saj se vsak mesec tako neizrečeno veselíš nanj.«

ZVONČEK: »Zvonček sem, mladinski list, saj me imaš vendar vedno tako rad. Sedaj bi me pa najraje kar zatajil.«

PETERČEK: »A ti si, tak si torej v življenju. Tako si prijazen in lepo oblečen, da bi te kar objel.«

ZVONČEK: »Prav rad ti to dovolim. (Peterček objame »Zvončka«).

Peterček, zunaj čakajo še drugi, moji prijatelji, kar pokličem jih!«

(POMAGAČI »Zvončka« pridirjajo v sobo, vpijejo vsi vprek in mahajo z rokami):

»Pusti mene govoriti, mene ima Peterček najrajši.«

»Kaj boš ti, kaj boste vi drugi, jaz sem vendar najlepši pri Zvončku, jaz mu nudim največje veselje, od mene dobi celo nagrade.«

»Jaz sem prvi na vrsti, mene poslušaj, Peterček!«

»Ne, raje mene!«

»Ne, mene!«

GOSPOD DOROPOLJSKI (mesto osuplega »Zvončka«): »Grozni ste, sodelavci moji! Kaj naj misli Peterček o vas, ko tako razgrajate in vpijete. Sram vas bodi, še

meni je neprijetno. Saj pridete vsi na vrsto! Stopite lepo semkaj, postavite se v vrsto in vsak naj pove, kar hoče, toda kratko in jedrnato.

TEHNIK (mlad gospod z velikimi očali, oblečen v bel plašč, drži v eni roki majhen stroj, iz katerega puha dim, v drugi ima pa veliko šestilo in trikotnik): »Čas hiti z grozovito naglico, človeški um pa hiti za njim, išče, grunta in raziskuje, misli in snuje nove stvari. In vse, kar si izmisli, to ti pokažem jaz, Peterček! Najnovejše iz tehnike ti razlagam in ti povem tako, da ti je vse takoj jasno in razumljivo!« (Zmagoslavno se ozre po ostalih in umolkne.)

MARKO: »Poslušaj ga, Peterček, kako ima namazan jezik; kakor mlin mu drdra. Tehnika ima vedno kako kolesce preveč.«

ZVONČEK: »Tiho, Marko, pst! Ne moti govornikov!«

UGANKAR (visok gospod v črni obleki, na kateri so z belo svilo uvezeni vprašaji, številke, križanke, rebusi in kratke uganke; v eni roki ima debelo knjigo-slovar, v drugi košaro, polno različnih daril-nagrad): »Reševanje ugank je najprijetnejša zabava v mladinskem listu. Posebno »Zvonček« se ima zahvaliti meni, da je v tej rubriki tako pester in zabaven. In ko je prva uganka rešena, ko ste pogruntali drugo, tretjo in tako naprej, pa napišete rešitev in jo pošljete uredništvu. Če imate srečo, vas pa včasih čaka prav lepa nagrada. Poglej, Peterček!« (dvigne roko s kočarom.)

MARKO: »Vse je lepo, kar je povedal, toda reči moram, odkar sem naročnik, še nikdar me ni doletela ta sreča.«

ZVONČEK: »Tiho, Marko, ne bodi vendar preglasen, ti bo pa v bodoče sreča mogoče bolj naklonjena.«

SVETOVNI POTNIK (oblečen v potno obleko in plašč, na glavi sportno čepico, v roki velik kovčeg): »Po svetu hodim in ko se vrnem vsako leto zopet domov, ti pripovedujem o starih in novih rečeh. Profesor sem in poučujem zemljepisje, zgodovino, živalstvo in rastlinstvo. Vodim te po zvez-

dah in po zemlji, po rekah in mestih, po planinah in dolinah. Popeljem te v čudovite pokrajine, daleč od naše domovine, in ti pokažem vse, kjer je kaj novega. Mnogo se lahko naučiš od mene.

SPRETNI ROKODELEC (v delovnem plašču s kladivom in škarjami): Jaz pa prihajam k tebi, Peterček, z vsakovrstno robo in pametnimi nasveti. Svetujem ti, kaj napravi mami in očki za Božič; pomagam ti izdelovati igračke za sestrice in bratce, pa še zate mnogo koristnih in zabavnih stvari in vse to iz lepenke, papirja, lesa in lepila. Menda sem najbolj važen gospod pri »Zvončku«.

MARKO: »No, no, le ne hvali se preveč!

ZVONČEK: »Tiho, Marko, nobenih opazk!«

PRAVLJICA (lepa gospodična v sinji obleki, posuti z zlatimi zvezdami, z zlato krono v razpletenih laseh): »Vsi ti gospodje govorijo tako učeno in pripovedujejo le o resničnosti in sedanjosti. Jaz te pa popeljem v čarobno kraljestvo pravljic, pripovedk in mičnih zgodbic v preteklosti. Govorim ti o otrocih in živalih, o palčkih in vilah, o začaranih kraljičinah in ugrabljenih princih, o zlobni čarovnici in samem peklenščku, o čarobnih gorah in tajinstvenih jezerih. Ali ni to lepše kakor vse ostalo?«

MARKO (zamišljeno): »Ta gospodična ima prav, najrajši imam pravljice in poslušal bi jih ali čital kar naprej.«

STRIC MATIC (debelušen gospod z zlatimi očali; v rokah drži debel sveženj časopisov): »No, sedaj pa poslušaj še mene, Peterček! Mislim, da bi brez mene »Zvonček« težko izhajal. Vse, kar je novega na svetu, ti povem. Kar ti tehnika, zgodovina, zemljepisje, narodopisje in druge vede na dolgo in široko razkladajo, to ti napišem jaz kratko in jasno. Koliko novic ti napišem jaz samo na eni strani! Kaj praviš k temu, Peterček?«

GOSPOD DOROPOLJSKI: »Dobro ste povedali, pomagachi moji! Pazite, pravkar bje dvanajsta ural« (ura bje polnoči).

VSI: »Dragi, ljubi Peterček, voščimo ti prav srečno in veselo novo leto! Tvoji prijatelji smo in ostanemo tudi v naprej. To želimo tudi tvojim tovarišem in znancem, posebno tistim, ki radi čitajo »Zvončka«. (Izginejo.)

PETERČEK (si mane oči): »Kdo je bil tu, kaj se je zgodilo? Vsi so stali tu pri moji postelji, vsi moji prijatelji od »Zvončka«... Kje pa je Marko?... Kako sem vendar nespameten, sanjalo se mi je! Pa so bile prav prijetne te sanje.« (Iznova zaspi.)

Andrej Rapé

Mladini za božič 1933

Kako si moja, ljuba ti mladina!
Ko gledam v lepem te zanosu
mladostnih sil, se zdi,
da si podobna rodovitni zemlji,
ki s tabo vnovič se je pomladila.
Prvotno moč ji spet je vdihnil Stvarnik,
da kot nekoč po vodah in gozdovih
ustvarja bitja živa, da razkošnost
življenja le lepote same
sadi na svet; pojavi vsi,
da so prelestna poezija,
vsi vetreci čarobna melodija.

Po tebi stega roke domovina:
»Pripravljaj se, da grudi moje,

ki toliko gorja jih je oralo,
po tebi bodo se umirile;
da bo po tebi spet v življenje vstalo,
kar cvetja so mi slane pomorile!
Zdaj uči se, saj doba zlata
ti neprestano v prsih zdravih žije,
da močna boš, da v delu boš goreča,
z božanstveno mladostjo hrepeneča
navzgor, ustvariš dela vekovečna,
da ti boš, da bo tvoja mati srečna.«

Tako ti doba zlata nikdar ne preneha.
Ti domu boš, dom tebi sladka bo uteha,
Dolžnost to hčere, vernega je sina,
po tebi, mladež, stega roke domovina.